

„Én Istenem, legyek vidám...” (Beszélgetés Istennel verses gondolatok alapján)

Végtelen Szeretet, Gondviselő Atyám!!

Szikrázó havas télből vágyódtam, mint minden gyermeked virágtengertől roskadó tavaszba. Köszönöm, Atyám, hogy elhoztad az álmodozó világ rügy- és virágfakadását, és újra szikrázó fehérség vagy sokszínű gyönyörűség vesz körül. Ebben a reménységet, bizakodást sugárzó hangulatban, egyre mondogatva, hogy élni szép, hogy élni jó, indulhattam, indulhattunk el munkavégzésre és sok-sok ünneplésre. Még alig múlt el a húsvéti élményvilág, máris jött minden esztendőnk egyik legbensőségebb alkalma, azok felé fordulni hűséges, áldó szeretettel, akik utánad a legjobban szeretnek minket, az Édesanyáink felé, akár élnek, akár már a te örökkévalóságodból vigyázzák lépteinket, álmainkat.

Azokban a napokban álmodtam én is, gyönyörűt, mert, ahogy elzoltároljuk felnőtt gyermekként is: „Volt egy álmom, olyan szép volt Istenem, /Hogy a szemem most is könnyes még. /Otthon jártam holdvilágos éjjelen, /Anyám kezét simogatni csöndesen, csöndesen. /Ő, ez a kéz reszketőn is oly édes, /Érintése mindent feledtet. /Jöhet bánat, bánthatnak az emberek, /Anyám keze mindig megvéd engemet, engemet. /Hogyha ő él, drága keze simogat, /Bátorít, s az élet nem fájhat. /Ha elmegy, üzenek neki imával, /Szeretetem elküldöm a sírjára, virággal. /Van egy álmom, oly gyönyörű Istenem, /S újra messze-messze ébrednek. /Én Istenem tartsd meg az én szívemet, /Jó anyámat távolból is szeressem, s ne feledjem. /Van

egy álmunk, oly gyönyörű Istenünk, /Hogy a szemünk mindig könnyes lesz! /Haza járunk gondolatban éjeken, /Anyánk kezét simogatni csöndesen, csöndesen.”/Népköltés/ Csupa virág volt kis templomunk és csupa virág volt mindnyájunk szíve-lelke, amikor köszönthettünk és emlékezthettünk. Légy áldott ez alkalomért. Légy áldott Édesanyáink elfogyhatatlan szeretetéért, aggódásáért, féltéséért, értünk hozott áldozataiért, hiszen mindezekhez te adod a türelmet, kitartást, megbocsátó jóságot, és te intézed úgy, hogy virággá foszoltan, a föld alatt pihelve is megvédjenek minket szentírássá magasztosult szavaikkal. Add Atyánk, hogy legyen erőnk úgy ápolni az elhintett szeretet-magvakat, hogy áldásos termés fakadjon mindennapi életünkben a te dicsőségedre és mindannyiunk boldogulására, mert csak így őrizhetjük méltóképpen az Édesanya-eszményt.

Elfutott a május a sok álmodozással, tervezgetéssel és bekapogott életünkbe a Lélek ünnepe. Úgy alkottál minket, a teremtés koronáját, munkatársaidat a világot formáló terveid megvalósításában, hogy lelkedből lelket oltottál belénk, pünkösdi tüzes lelket, lelkesítőt. És ez „a lélek él, és hitet nem cserél. /A lélek él: betűben, színben, fában, /Hullámos hangban és merev márványban /Száz változáson át,- /A lélek él és munkál csöndesen, /Kis szigeten, vagy ropant tengeren, /De amit alkot: nem szól a világnak, /Csak egy kis körnek, csak egy kicsi nyájnak. /A lélek él... És hitet nem cserél.” /Reményik Sándor

verse/ Ezt a semmilyen körülmények között hitet nem cserélő lelket kaptam, kaptuk e szép ünnepsorozatban, amely lánggá dagadt, "amely forraszt s összefűz, mint egykor az első tanítványokat és az első háromezretet, akik elszegődtek egy hitzavaros világban a názáreti követőinek, hordozni, ápolni és átadni a jézusi örökséget, szellemiséget. Hányszor volt azóta „földindulás... megindult a hegy, /és eltemette a kis templomot, /De a lángot nem bírta eltemetni, /Én égve leltem ott. /És hozzá imádkoztam s benne hittem /S mint a lovag a Szent Sírról a gyertyát, /én égve hazavittem. /Azóta szívem mélyén ég, ragyog /A viharfújta, szel-lengette láng, /És el nem oltják semmi viharok! /Egy lángot adok, ápdold, add tovább, /Csillogással álmodik az éjszaka, /És lidércfényvel álmodik a lép, /És öröktűzzel álmodik a szívem. /Egy lángot adok, ápdold, add tovább /És gondozd híven...” /Reményik Sándor/ Így lett, Atyám, élménydússá, gazdaggá az ünnepem. Elfogadtam a pünkösdi lángot késői tanítványként. Járok-kelek emborsorsok között, ledőltem lélektemplomok omladékain s próbálok a tőled kapott pünkösdi tüzes lélekkel lelket-szíveket toldozni-foldozni. Áldj meg e gyönyörűsége krisztusi teher hordozásában, mert sok munka vár mindnyájunkra ezen a helyen. „Mert úgy szeretném legyinteni én is /Lélekszárnnyal az életet, /S ragadni fel a végtelenbe, /Viharzó zsoldárt énekelve, /A megmentett szépségeket.”/

ÁMEN

B.L.